

[Forsvarsministeren]

risk med Sovjets militære opbygning i Warszawaområdet. Det har han selv givet udtryk for, og samtidig citerede han fra NATO Review i december, hvad general Haig, NATOs øverste forsvarschef, havde sagt. Jeg synes, hr. Karl Møller skulle være gået videre og have citeret, hvordan Haig gjorde op, hvorfor NATO desværre har behov for ajourføring på en række områder af sine våbensystemer; det skyldes nemlig den udvikling, der har fundet sted i Warszawaområdet i det seneste årti på en række områder. Jeg skal forskåne hr. Karl Møller for at høre mig læse op, hvad der står, men hr. Karl Møller kan jo selv finde frem til det.

Hr. Ib Nørlund – jeg skal lade være med at sige reserveordfører el. lign., det skal man nok ikke bekymre sig om – mente, forstod jeg, at jeg i dag burde have stillet mig op og fortalt på krone og øre, hvad vi forestillede os en kommende forsvarsordning skulle stå for. Jeg forstod, at hr. Ib Nørlund beklagede lidt, at jeg ikke var særlig oplysende med hensyn til, hvor langt vi var kommet, hvad det måtte ende med osv. Hr. Ib Nørlund ønskede, at jeg skulle stille nogle ting op, som han kunne tage stilling til nu og her, som hr. Ib Nørlund sagde.

Jeg har netop prøvet at lægge op til en stiltfærdig og rolig vurdering af, hvad der ligger af planlægningsarbejde forud for en sådan situation, dette, at vi har en sikkerhedspolitik, som vi helt naturligt igen må tage op til drøftelse i lyset af den udvikling, der finder sted, dette at vi på denne baggrund må sige: hvad er det for mål og opgaver, vi står over for for forsvarrets vedkommende? Og så må vi i sidste instans tilrettelægge det forsvar, vi bør have i dette land.

Det er det, vi i forsvarsministeriet prøver at tilrettelægge, og som vi allerede har brugt meget lang tid på at tilrettelægge, således at vi til sin tid får det, jeg kalder et afpasset forsvar i forhold til de opgaver, der skal løses, alt efter hvad dette folketing måtte bestemme sig for.

Når jeg har nævnt ordet alternative løsninger, er det, fordi det er noget af det, som jeg er, om jeg så må sige, meget optaget af for nærværende på grund af den udvikling, vi har set på det økonomiske område. Den er først og fremmest affødt af den dyre teknologiske udvikling, og det er et område, vi bliver nødt til at vurdere, og som vi er i gang

med at vurdere i forsvarsministeriet, således at vi kan forelægge nogle muligheder, som folketinget kan vurdere og tage stilling til, således at det bliver folketinget, den demokratiske forsamling, som bestemmer, hvad der skal stå i den kommende forsvarsordning.

Med hensyn til spørgsmålet om stationering – og det gælder både atomvåben og fremmede styrker – kender alle vores stilling: der skal ikke for nærværende være stationering hverken af fremmede styrker eller af atomvåben på dansk jord, men vi har ikke dermed for evigt taget stilling til dette problem, det afhænger af situationen, og det kunne være, at nogle af vennerne kunne fortælle de andre lidt om dette, så situationen kunne ændre sig. Vi er altså her på nøjagtig samme situationsbasis, som vi har været, siden Hans Hedtoft, daværende statsminister, i 1953 tog stilling til dette særlige problem.

Jeg skal lade være med at sige noget om, hvordan dette med forstærkninger, stationering og den slags ting finder sted i Warszawaområdet. Det kan andre måske berette lidt mere om. Det kunne jo være, man skulle spørge nogle andre om, hvordan man dér har stationering, hvordan man dér har depoter, hvordan man dér har styrker stående på forskellig vis, men det er nok en diskussion, vi ikke skal fremmane her i dag.

Hr. Gert Petersen sagde, at vi havde forpligtet os til at gå ind på denne 3 pct.s forhøjelse. Jeg skal gentage, hvad jeg sagde her i dag, og hvad der også er sagt både i Bruxelles og i Washington – for at udelukke enhver tvivl – at statsministeren og jeg ved vor tilslutning til langtidforsvarsprogrammet i henholdsvis Washington og Bruxelles tog forbehold med hensyn til størrelsen af forsvarsbudgettet efter 1981.

Hr. Arentoft stillede mig nogle spørgsmål vedrørende en nyordning for forsvaret og spurgte bl. a., hvordan den skal praktiseres i forbindelse med folketinget og forsvarsudvalget. Det er klart, at det bliver på samme vis, som det altid har været. Den fremlægges i folketinget, og dermed går jeg ud fra – det er ikke min opgave, men folketingets – at de kører den videre i forsvarsudvalget. Det bliver simpelt hen den den linje, som naturligt skal følges.

Så spørger hr. Arentoft i øvrigt, om der eksisterer et særligt forsvarsudvalg ud over